

CASA JUVINYÀ. SANT JOAN LES FONTS. LA GARROTXA. GIRONA. CATALUNYA

Un relat de: [Antonio Mora Vergés](#)

Retratava al Josep Olivé Escarré davant de la façana de casa Juvinyà, de la que [Patrimoni Gencat](#) ens explica que la seva existència està documentada des del segle XII i figura en molts capbreus a favor de l'antic priorat, com a "stadium sive forcia de Juvinyano" (1374).

Sabem que l'"estai"o força de Juvinyà pertanyia a Ramon de Fontibus a finals del segle XII, i que va passar a la seva filla Urraca casada amb Guillem de Juvinyà, del qual conserva el nom. Poques generacions després, l'edifici va ser venut a la família Planes. D'aleshores ençà va passar per diverses mans. En foren propietaris: Climent Cabrera, fill del vescomte de Bas, que el rebé en ser-li confiscat al seu anterior propietari que participà a la guerra dels remences. Una família pagesa del lloc. Mossèn Pere Rovira beneficiat de Sant Esteve d'Olot. Jacint Germà, orfebre olotí. La família Trinxeria. I finalment la família Masllorenç.

La casa Juvinyà, transformada i deteriorada, va atreure l'atenció de l'historiador local Francesc de Caula Vegas (Osuna, 1887 - Barcelona, 1973) , el qual, a partir de 1917, va començar-ne l'estudi i la difusió de la seva existència.

https://ca.wikipedia.org/wiki/Francesc_Caula_i_Vegas
<https://www.enciclopedia.cat/EC-GEC-0016611.xml>

El 1989 es procedí a una primera fase de reformes i restauració general de l'edifici i s'excavaren els interiors. En una segona fase, s'està acondicionant l'edifici com a sala d'exposicions.

La casa , situada dins de la població de Sant Joan les Fonts, prop de l'antic priorat de Sant Esteve (ara Sant Joan), és un dels escassíssims edificis civils d'època romànica que ha arribat als nostres dies.

La casa o "estai" Juvinyà és considerada dins del tipus d'edifici anomenat sala, freqüent a l'època medieval, l'estructura de la qual parteix bàsicament d'una sala única. Per la documentació es coneix l'existència d'altres construccions similars. Poques, però, s'han conservat, i la majoria, força transformades. D'altra banda, se sap que originàriament eren sales les masies que actualment conserven aquest nom. Sovint, les sales eren dins de recintes fortificats.

Quan a la descripció llegim ; un edifici de planta rectangular de tres crugies i amb tres nivells d'alçada. Els murs són massissos i amb escasses obertures, la majoria espitlleres. A la planta principal hi havia una finestra geminada (ara mig desfeta i tapiada, amb una nova obertura) de tradició romànica, amb festejadors a l'interior. Al mur N, en aquest mateix nivell, s'obrien dues finestres de mig punt adovellades.

La planta baixa, destinada a corts, és dividida en tres crugies per arcs de mig punt. La planta noble, la sala pròpiament dita, és també un espai unitari de tres trams, habitatge únic dels seus propietaris, que en compartimentaven l'espai amb cortines o envans de fusta. S'hi accedeix per una escala exterior des del pati. La planta superior o golfes, era destinada a magatzem i graners i també als servents. S'hi devia pujar per una escala de mà.

La façana principal es prolonga en direcció S (cap a l'esquerra) per unir-se amb una torre de defensa de planta quadrangular. En aquesta prolongació s'obre una porta adovellada, l'únic accés a la casa Juvinyà, que dona al pati, d'on arrenca l'esmentada escala que puja a la planta principal.

La torre és una construcció independent de la resta. Els seus quatre angles són formats per carreus i la resta de murs per carreus petits. S'hi obren també espitlleres. Per ser una estructura independent i per l'aparell de construcció, la torre sembla anterior a la construcció de la casa. A més, la finestra geminada amb festejadors situarien la construcció ja cap al segle XIII.

La col·lecció de fotografia monumental de Catalunya que constitueix el Fons Josep Olivé Escarré, va ser donada

a l'Ajuntament de Sant Llorenç Savall, amb la finalitat d'augmentar el patrimoni col·lectiu dels llorençans